

`UMRAAN IBN HUSAIN

Englarna liknar honom

Det var under Khaibar-året som han vände sig till Profeten ﷺ och svor honom trohetseden. Från det ögonblick han lade sin högra hand i Profetens högra hand blev hans hand föremål för vördnad. Han lovade sig själv att enbart använda den till goda och dygdiga gärningar — en inställning som avslöjar hur känslig denna människa var.

`Umraan var en tydlig bild av ärlighet, ödmjukhet, fromhet och hängivenhet till Allah.

Trots att han välsignats med stor gudomlig framgång och vägledning slutade han aldrig gråta och säga: "Jag önskar att jag vore aska som sprids av vinden."

Gudfruktiga män av detta slag fruktade inte Allah på grund av sina synder. Synder begick de sällan, från den dag de omvände sig till islam. Ju mer de lärde känna Allahs storhet, majestät och upphöjdhet, desto mer insåg de sin oförmåga att verkligen tacka och dyrka Allah — och desto mer gudfruktiga blev de, hur mycket de än bad, prisade Allah eller underkastade sig Honom.

En gång frågade Profetens följeslagare honom: "O Allahs Profet, varför

känner vi frid och ömhet i hjärtat, liksom asketiker, när vi sitter hos dig och ser Livet efter detta som om det vore framför oss — men när vi lämnar dig för att möta våra hustrur, barn och världsliga angelägenheter förnekar vi oss själva?” Profeten ﷺ svarade: ”Vid Allah, om ni höll fast vid ert första tillstånd skulle englarna skaka era händer utan omsvep. Det är därför naturligt att det finns en tid för dyrkan följt av en tid för sysslor.”

När `Umraan hörde detta profetiska yttrande (hadith) rörde sig hans längtansfulla begär; han lovade sig själv att aldrig avstå från att sträva mot ett så stort mål, om det så kostade honom hela hans liv. Han lät sig aldrig övertygas om att leva med sin tid delad — en timme för nöje och en timme för dyrkan. I stället ville han att hans liv skulle vara en lång kedja av innerlig bön och fullständig hängivenhet mot världarnas Herre.

Under Omar Ibn Al-Khattaabs kalifat sändes han till Basra för att lära dess invånare rättsvetenskap. Han bosatte sig där och snart sökte sig folk till honom för att söka hans välsignelse och det vägledande ljuset av hans religiositet. Al-Hasan Al-Basriy och Ibn Siiriin sade: ”Ingen av Profetens följeslagare som kom till Basra kan anses vara bättre än Umraan Ibn Husain.”

`Umraan vägrade syssla med annat än dyrkan.

Han tillbringade all sin tid med att inte göra annat än att dyrka Allah, tills det tycktes som om han tillhörde en annan värld än den han levde i bland sitt folk och vandrade på dess mark. Ja, det är sant. Han blev som en ängel som levde bland änglar, lyssnande till dem, talande med dem och skakande hand med dem.

När det stora upproret mellan `Aliys och Mu'aawiyas partier utbröt intog han inte bara en neutral ståndpunkt, utan vädjade till folket att avhålla sig från att ta del i striden och höll fast vid fredens sak. Han sade gång på gång: ”Jag skulle hellre vara en herde på toppen av ett berg tills jag dör än att skjuta en pil mot någon i endera partiet, rätt eller fel.” Varje muslim han mötte gav han rådet: ”Håll dig till din moské. Om den stormas med våld, håll dig inomhus. Om dörrarna stormas med våld av någon som vill ta ditt liv och din egendom, bekämpa honom.”

`Umraan Ibn Husains tro nådde en mycket hög nivå. I 30 år led han av svår sjukdom. Han visade dock aldrig något tecken på missnöje och klagade heller aldrig. I stället dyrkade och tillbad han Allah ihärdigt hela sitt liv. När hans besökare kom för att uppmuntra honom svarade han alltid: ”Det käraste för mitt hjärta är det som är kärast för Allah.”

När han kände att döden närmade sig sade han till sin familj och sina anhöriga: "När ni är klara med att begrava mig, slakta och mata folket."

Sannerligen bör de slakta och mata folket. Döden för någon som `Umraan bör betraktas som ett stort och härligt bröllop, där hans själ vigs samman med ett paradys lika vidsträckt som jord och himmel, berett för de fromma.